

cán. Azt mondja: „*Nem vagyok.*” Nincs. Ő egyszerűen nincs. Vas és Nemes Nagy kijelentésének tartalma ugyanaz. Ha van mód azt mondani, nem vagyok, egyértelműbb, tisztázottabb a helyzet. De ha van mód kitartani a „nekem nem kell” belső evidenciája mellett. Szóval, két szerelem szorítása ez a saját Branyizkó ostroma, végtelen Buda ostroma. Személyemet ezzel minden ily vitákból, sic, ezennel ki is veszem.

1998. október–november

Kun Árpád

FELFORDULÁS

Mikor először feljöttél, leültettelek
a fűtetlen konyhában, pedig fáztál.
Valami azt súgta, baj van.
A nappaliba mentem, ahol
egy életnagyságú bábu hevert
a padlón szétvetett tagokkal,
kiköpött Zita. Kivert a hideg veríték,
begyűrtem a tulipános szekrénybe,
s rádobáltam a nyári holmikat.

Mintha egy halott lelke szabadult
volna ki, amikor hónapokkal később,
hozzámköltözésed idején, a nagy
rendezkedésben kinyitottad a szekrényt.
Kirepült a függöny az utcára,
az égnek lendült, aztán csak
a molylepkék táncoltak,
a pókok rohagáltak.
Később azt mondtad nevetve,
hogy rendetlenségkórban szenvedsz,
míg én elvágólagos rendben
szeretem tudni a dolgokat.
„De az a szekrény, az szörnyű volt.”

NEGRENI

Van egy durva fahíd a Sebes-Körösön,
korlátjának dőlve megéreztem az élet édességét.
Hogy lábam, kezem, nagy buta fejem van.
Zsuzsa, láttam, már nem figyel, pofázhatok.
Egy ember csúszott a deszkán a bokánknál.
Mintha Ázsiából Amerikába, egyik világból
a másikba kelne át, vásárba ment a túlsó partra.
Talán csak feje volt és törzse, semmi több,
a nyelvén sétált. Ahogy azzal ölelhetett,
kaphatott vasvillára, ha úgy alakult.
Valami végtagveszejtő malórból lábalt ki
látatlanul, de elégedetten. Istenem, élt!
Sőt ragyogott. Örökös katarzis ostorozta
a csonkot, ami megmaradt belőle.

Épp a kocsizín padlására másztunk aludni
(fönn a széna telve bolhákkal és csillagokkal),
mikor az udvaron álmában elzuhant a ló.
Tompá puffanással, mintha az égi vártán
egy angyal hanyatt esett volna. Ereszkedve
vissza a létrán, nyakamban a törülközővel,
őrizetlennek éreztem a mennyeiket.
Nem vették észre az elkárhozottak,
az üdvözültek se. Csak egy bagoly röpült be,
tett egy kört az alvó atyáúristen, kettőt
a szerelmes firenzei pár fölött. Pocok sehol.
Hát visszazállt. Láta emberünket csúszni
a nyelvén félig már glóriásan, és engem
a novemberi patakparton fogat mosni. Huhogott.

Engel Pál

CSONTVÁZAK A KREDENCBEN

Skeleton in the cupboard – állítólag brit főnemesi családokban nevezték így hajdan a rejtettni való családi titkot. Amit mindenki tud, de beszélni nem illik róla. Úgy hírlett, minden jobb családban kell lennie ilyennek, mert a múlt, bármilyen fényes is, ettől lesz valahogy hiteles. Ma már tudom, hogy ezen, ha igaz, ha nem, nem szabad moso-